

ἀντίκρου τοῦ στρογγύλου παραθύρου, ὑψηλότερον πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς. ὥστε νὰ ἡμπορῇ ἀπ' ἐκεῖ νὰ βλέπῃ ἔξω.

«Καλὰ πάει ἔτσι,» εἶπεν ὁ γέρον· «χρειάζεται ὅμως παχύτερον στῶμα διὰ νὰ μὴ σὲ κόπτουν τὰ σανίδια.» Ταῦτα λέγων ἐστῖθασε διπλάσια ἄχυρα ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης· καὶ ἐσχέπασε τὸ ὄλον μὲ τὸ χονδρὸν σινδόνιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον βαρὺ, ὥστε ἡ Χαῖδη μόλις ἠδύνατο νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἐγύρισαν μέσα ὥστε νὰ κρατῇ στερεῶς τὰ ἄχυρα, ἡ Χαῖδη ἐστάθη καὶ ἐκαμάρωνε τὸ κρεββατάκι της.

«Ἐνὰ πρᾶγμα μόνον ἐλησμονήσαμεν, παπποῦ,» εἶπεν ἐπὶ τέλους.

«Τί πρᾶγμα;»

«Κουδέρταν. Ὅταν πηγαίνωμεν εἰς τὸ κρεββατί δὲν ἐμβαίνομεν μεταξὺ τοῦ σινδονίου καὶ τῆς κουδέρτας;» «Ἄ, ἔτσι; Ἄλλα φοδοῦμαι ὅτι δὲν ἔχω κουδέρταν,» εἶπεν ὁ γέρον.

«Δὲν πειράζει, λοιπὸν» εἶπεν ἡ Χαῖδη, «πέρνω καὶ ἄλλα ἄχυρα.» Ἄλλ' ὁ πάππος τῆς τὴν ἐμπόδισε.

«Περίμενε μίαν στιγμὴν,» εἶπε, καὶ κατέβη τὴν κλίμακα. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφάνη πάλιν φέρων βαρὺν λινὸν σάκκον, τὸν ὁποῖον ἔστρωσεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης.

«Ὡ! τί ὠραῖον κρεββατάκι, καὶ τί ὠραία κουδέρτα!» ἀνεφώνησεν ἡ Χαῖδη· «ἄς ἦτο νύκτα, διὰ νὰ πῆσω νὰ κοιμηθῶ!»

«Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡμπορούσαμεν νὰ φάγωμεν κατὶ, πρῶτον. Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ πάππος τῆς.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ὑπενθύνισεν τὴν Χαῖδην ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτὸν ἦτο νησιτικὴ — ὅθεν ἀπεκρίθη πρωθύμως — «Ναὶ ἔτσι μοὶ φαίνεται καὶ ἐμένα.»

Ὡςτὼ λοιπὸν κατέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔνθ' ὁ πάππος ἔκαμνε τὸν καφφὲ καὶ ἔφηνε τὸ τυρὶ ἡ Χαῖδη ἔβαλε τραπέζι μόνον, χωρὶς νὰ τῆς εἴπῃ τίποτε ὁ πάππος.

Ὅταν ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, ὁ πάππος ἐγέμισε ποτήριον ἀπὸ γλυκὺ καὶ παχὺ γάλα καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν ἐγ-

γόνῃν του.

Ἡ Χαῖδη τὸ ἔλαβε καὶ ἔπιε καὶ ἔπιε χωρὶς νὰ πᾶρῃ ἀναπνοήν, ἕως οὗ τὸ ἐκένωσεν. Ὅλη ἡ δίψα τοῦ μακρουνοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ εἰς τὴν ζέστην, τῆς ἐπῆλθε διὰ μιᾶς.

«Εἶναι καλὸν τὸ γάλα;» ἠρώτησεν ὁ πάππος.

«Ποτέ μου δὲν ἔπια τόσον ὠραῖον γάλα,» εἶπεν ἡ Χαῖδη.

«Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ γεμίσω πάλιν τὸ ποτηράκι» καὶ πράγματι τὸ ἐγέμισε καὶ τὸ ἔθηκε πρὸ τῆς Χαῖδης ἥτις ἔτρωγε μίαν φέταν ἀλειμμένην παχειὰ μὲ

ψημένον τυρὶ, μαλακὸν ὡς βούτυρον καὶ ἐξάισιον τὴν γεῦσιν. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καρὴν ἐρρόφα τὸ γάλα τῆς καὶ ἐφαίνετο ἐντελῶς εδ-
τουχής.

Ἀφοῦ ἀπέφαγεν ἡ Χαῖδη ἠκολούθησε τὸν πάππον τῆς ὅστις ἐξῆλθε νὰ καθαρίσῃ τὴν φάντην πρὶν ἔλθουν αἱ γίδαις, τὰς ὁποίας ὁ Πέτρος ὁ βοσκὸς εἶχε πάρει μαζί μὲ τὰς ἄλλας διὰ νὰ τὰς βοσκήσῃ ὑψηλότερα εἰς τὸ ὄρος. Ἡ Χαῖδη παρετήρεσεν τὰς κινήσεις τοῦ πάππου τῆς μὲ πολλὴν καὶ τοῦ ἔκαμνε τόσας πρακτικὰς ἐρωτήσεις καὶ ὁσαύτης τὸν ἠρώτα τίποτε ἀπεκρίνετο τόσον γνωστὶ καὶ ὥστε ὁ γέρον εἶπεν μέσα του μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν «Ξεύρει τί

Ἡγεμονίς; Ἀβυσσινίς.

βλέπει. Τὰ μάτια τῆς δὲν τὰ ἔχει διὰ εδμορφιά.

(ἀκολουθεῖ)

ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΣ

Τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι πρόσωπον ἂν καὶ φαίνεται ἐκ τῆς ἐνδομασίας μᾶλλον ἀνὴρ, εἶναι γυνή, μία τῶν ἐπισημοτάτων κυριῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἀβυσσινίας. Ἡ φυσιογνωμία τῆς εἶναι ἀρρενωπὴ καὶ τὴν δεικνύει ἱκανὴν νὰ κυβερνᾷ, τὸ δὲ βλέμμα τῆς ἐλέγχει νοημοσύνην καὶ σοδαρότητα.

